

Kis bögre, nagy kanál

Hová mégy te kuki, muki, ótis, mótisz szent Benedek. Ezt a gyerekek monták, aki el vót vátva. Mikor még boszorkányoskottak, azt monták, hogy el van vátva a gyerek.

A gyerek vót má olyan tizenkét éves, oszt se nem beszét, se nem evett magátó, etetnyi kellett. Mindig ült a sutba. Arra ment egyszer egy kódus, oszt látta, hogy tálalgatnak neki, meg ápolgattyák, hát azt mongya a kódus:

– Ugyan má mé nem taszittyák le onnan azt a vén dögöt. Hát hogyne, mikor az ő gyerekik. Az sose vót a maguké. Tuggyák-e mit csinájjanak? Próbájják ki, hogy igazat mondok. Főzzenek neki kását, tegyék az asztalra, magok mennyenek el. Mongyák meg neki, hogy tizenkét órakor győjjék le, oszt ha ennyi akar, akkor egyék.

Úgy is vót. Ők felmentek a padra, lyukas vót a pad, le lehetett látnyi. A gyerek ült a sutba, oszt mikor az óra a tizenkettőt ütötte, kászálódott le a gyerek. Megy az asztalho, nézi az ételt, megszólal: No ki látott má ilyet, kis bögrébe nagy kanalat. Mer bögrébe tették neki a kását, oszt nagy kanalat tettek oda, nem fért a bögrébe. Nem tudott ennyi. Legyöttek a padró, akkor má tutták, hogy tud beszényi a gyerek, meg hogy ennyi is tud. A kódus meg csak monta, ez a gyerek nem a magoké. Maj éjfélkor vigyék el a patakho, oszt visszakézbő hajincsák a patakba. Úgy is vót. Az ember a hátára fogta, vitte, hogy maj beledobja a vízbe. Mentek, mentek, nem látott az ember senkit, mégis megszólította valaki:

– Hová mégy te kuki muki?

A gyerek meg megszólal az ember hátán:

– Ótis, mótisz szent Benedek. Az ember meg, aki vitte, visszakéző bele akarta hajítani a vízbe, de elkapták tőle, az övét meg visszaatták.